

Cristi Grosaru

LA RĂSCRUCE DE VIAȚĂ

Bookzone
BUCUREȘTI, 2019

— Ajunge, am strigat din tot sufletul. Nu vezi că-ți pute gura a minciună?

În momentul ăla, paharul de Johnnie zbură fix în tabloul de o sută de mii de lire cumpărat acum patru ani din Londra, lăsând pe covorul persan câteva cioburi ascuțite, numai bune să-mi pătrundă în talpa dreaptă. Dar acest lucru mă lăsa rece, așa că am luat scaunul din lemn și l-am aruncat spre tablou. În zborul lui, scaunul a lovit cu spătarul vaza veche de două mii de ani, cumpărată din concediul petrecut cu Lorena în Egipt, și s-a înfipt în fotoliul din piele.

Era ora unsprezece dimineața și eram deja la al șaselea pahar, iar aroma de Cohiba umplea camera. De fapt, tot apartamentul meu duhnea a birt. Mi-am făcut loc printre cutiile de pizza, mi-am luat rucsacul și am plecat să beau o cafea.

În acel moment eram sătul de-a binelea. Eram cu energia la pământ. Nu mai suportam realitatea asta. Trecusem de patruzeci de ani și parcă deja era prea mult. Toate experiențele vieții mi-eră cernute în acel moment prin sita neputinței. Nu făcusem nimic din ce mi-aș fi dorit să fac vreodată cu adevărat.

Crezusem că succesul în viață este să ai bani. Sărăcia în care îmi petrecusem copilăria făcuse din mine un zgârcit notoriu. În sufletul meu, îmi doream să locuiesc într-un oraș liniștit, să am o familie normală și, poate, cine știe, o herghelie, cایی fiind animalele mele preferate. Iubeam aceste patrupeze pentru modul lor de a-și arăta afecțiunea.

Dar, în primul rând, voiam să știu cine dracului m-a adus pe lumea asta, să-l privesc în ochi și să-l întreb de ce naiba m-a abandonat.

De la accident, nici măcar lacrimile căzute pe asfalt nu-și mai urmau firescul. Insuficiența în care mă scăldam își reflecta realitatea în tot ceea ce era pictat pe tabloul pe care-l proiectam. Îmi trăiam plumburiul vâcos al alegerilor trecute, făcând din suflet locul unde gândurile-și sculptau, cu lama rece și ascuțită, goliciunea anxietății.

Cu capul plecat mai tot timpul, arătam ca un boschetar. Din marele magician finanțist, ajunseseam o palidă umbră. Deși aveam un trup athletic, acesta părea acum strâns ca-ntr-o menghină. Cu fața pietrificată, orice zâmbet și orice grimasă îmi deveniseră tăcere. Pierdusem din gravitatea și timbrul cu care odată îmi câștigasem dreptul de a începe orice concurs de karaoke.

Îmbrăcat în mantia rece și groasă a dramei prin care treceam, traversam în acea zi de mai parcul din centrul orașului, locul unde, odinioară, împărțeam aceleași alei cu Lorena, cea care mi-a pus un demon în locul inimii. Copacii înfloriți împrăștiau miros de primăvară, lăsând parcul să se scufunde într-un ocean

de prospețime. Chiar dacă ploua încet, eram îmbrăcat destul de lejer. Purtam o cămașă albastră din bumbac și o pereche de pantaloni negri din lână, strânși cu o curea galbenă, din piele. În picioare aveam o pereche de mocasini gri care scoteau în evidență ciorapii verzi. În spinare aveam rucsacacul maroniu din piele întoarsă. Aveam capul acoperit cu o șapcă albă care-mi ascundea părul negru netuns de două luni de zile. Barba deasă și neîngrijită trăda dezordinea sufletească pe care o căram cu mine peste tot.

Alea pe care mergeam ducea la cafeneaua unde obișnuiam să-mi domolesc uneori gândurile. Fiind un pic șchiop din naștere, înaintam cu greu prin ploaia mărunta și rece, ud până la piele, cocoșat de răcoarea ce se lăsase peste oraș. Piciorul îmi dădea din nou de furcă.

Simțeam că cineva se joacă cu un cuțit prin talpa mea, de la degetul mic spre călcâi. Sângele îmi clocotea în cap de nervi și de durere, înjuram piciorul, înjuram ploaia, înjuram totul, până și viața. Am luat un calmant, pe care-l aveam mereu la îndemână, timp în care am grăbit un pic pasul, călcând mai mult cu piciorul stâng, dreptul folosindu-l cu călcătura doar spre vârf.

Am ajuns, în sfârșit, în fața localului. Cele cinci trepte din marmură erau parcă o continuare a aleii umede care șerpuia printre castani. Ma țineam de balustrada umedă și ea, reușind cu greu să urc primele două trepte. Pe următoarea, m-a pus dracul să o sar. În săritură, vârful mocasinului stâng s-a agățat de a treia treaptă, astfel că, în clipa imediat următoare, călcam cu toată suprafața tălpii deja lovite.

— Auuu! am urlat cât m-a ținut gura.

Glezna mi-a cedat sub cele optzeci și șapte de kilograme, accidentându-mă serios. O umflătură aproape instantanee și vineție răsări pe glezna mea.

M-am târât cu greu înăuntru, înjurând de toți sfinții care-mi treceau atunci prin minte. M-am așezat, ca de obicei, la masa din colț și am pus telefonul pe masă.

— E rezervat acolo, s-a auzit deodată vocea ospătarului.

— Băga-mi-aș, nu poți schimba masa? Mai sunt atâtea libere.

— Nu pot, cei care au rezervat-o au preferat-o chiar pe aceasta.

— Of, bine!

M-am ridicat cu greu și m-am mutat la o masă în apropierea barului din cărămidă.

În timp ce-mi comandam cafeaua cu lapte, am început să citesc mesajul de la Selena, o mulțră cu sâni superbi, care-mi acompania uneori nopțile și pe care o cunoscusem cu vreo două luni în urmă, în barul de noapte pe care începusem să-l frecventez.

„Iubitule, mi-e rușine cu ce-am făcut azi-noapte, nu mai pot și nici nu mai vreau, și, în plus de asta, de fiecare dată când ieși pe ușă, parcă-mi iau doza de suferință.”

Citeam mesajul și mă-ntrebam ce are femeia asta, oare nu ea cumpărase drogurile? Și despre ce doză

de suferință vorbește? Singura doză de care știam era cea de coca.

Devenisem dependent de alcool, și din când în când mai făceam sex cu Selena, care, în loc să-mi fie refugiu, își descărca pe mine frustrările personale. Simțeam că duc pe umeri un sac de ciment. Eram de-a dreptul copleșit. Eram obosit de atâta suferință, de atâta singurătate. Prietenii de odinioară erau care pe unde i-a dus viața, relația cu ei fiind sporadică și fără prea multă însemnătate. Oamenii mă părăsiseră rând pe rând, fără prea multe explicații. Pe bună dreptate, de altfel, cine ar vrea să stea lângă un depresiv?

Cafeneaua în care evadam avea un aer boem, cu iz interbelic. Scaunele erau din fier forjat, vopsite în negru, șezutul și spătarul erau dintr-un burete căptușit cu catifea verde. Masa maronie din lemn de brad, proaspăt lăcuită, emana un miros de vopsea amestecat cu cafea prăjită.

— Arșș, dobitocule, ai vărsat cafeaua pe mine!

— Îmi cer scuze, domnule George. Îmi pare rău, n-am vrut, s-a scuzat ospătarul.

— Ești un bou, asta ești, dacă eram șeful tău, te dădeam afară pe loc. Vin de atâta timp aici, și nu ești în stare să-mi aduci o amărâtă de cafea.

— Mi-am cerut scuze, ce dracului vreți să fac mai mult, am greșit asta e, mi-a replicat el pe un ton ușor agresiv.

— Dispari, să nu te mai văd! m-am răstit la el.

— Ia mai lasă-mă tu naibii în pace! De la o vreme, ai devenit un nesuferit. Nimeni de aici nu te mai place. La cum te porți, nici nu mă mir că-ți bei cafeaua singur, arogantul naibii, mi-a răspuns vizibil iritat de felul în care-l tratasem.

Mă gândeam că numai de morala amărâtului ăstuia nu aveam eu nevoie acum. După ce că purtam o cămașă albastră destul de șifonată, acum și pantalonii arătau de parcă făcusem pe mine.

Trebuia să mă calmez cumva, așa că am început să recitesc mesajele de la Selena. Aproape în toate mi se plângea sau îmi cerea ceva. Deși știu că era o proiecție a ceea ce eram eu pe dinăuntru, făceam un sex al naibii de grozav. Și îmi plăcea că, din când, îmi mai gătea câte o friptură de vită, asta fiind preferata mea dintre toate mâncărurile. Însă nu însemna nimic pentru mine și, pe deasupra, începuse să-și dorească să mă controleze, să vadă unde, ce și cu cine sunt. Nu înțelegea că tot ceea ce caut e nenorocita aia de fericire.

— Vreau să fiu liber, atâta vreau, puteți respecta asta? m-am trezit la unmoment dat vorbind singur.

Am aruncat telefonul pe masă și am început privesc în jur. La bar, ospătarul cu pricina vorbea calm cu colegul lui. *Cum naiba să fii atât de calm, când cineva te-a făcut cu ou și cu oțet cu doar câteva minute în urmă?* Un rock agresiv, încâlcit se auzea dinspre boxele vechi, așezate strâmb, în ton cu pereții verzi și scorojiți. Tablouri de toate felurile atârnav într-o geometrie imperfectă, unele în culori, altele alb negru,

imitând cu nesimțire câte un original. Un Lautrec care deslușea o invitație la cabaret, un Picasso supraréalist care-și plângea singura iubire și un Splitzer care atârna deasupra mea mi-au atras atenția. Nu prin imaginea lor, ci prin mesajul pe care-l împrăștiau către oricine era pregătit să-l primească. Cabaretul lui Lautrec reprezenta pentru mine desfrâul în care-mi petrecusem ultimele luni. Iubirea curbă din tabloul lui Picasso mă ducea cu gândul la Lorena.

Dar ce mi-a atras atenția în mod special era imaginea celor doi bătrâni din tabloul lui Splitzer. Erau atât de prezenți, atât de vii. Bătrânica avea părul alb acoperit cu o pălărie neagră prinsă la gât cu o panglică vișinie și purta o bluză ce te ducea cu gândul la începutul toamnei. Îl privea melancolic pe bătrânelul ei în pulover negru din lână, în timp ce el îi citea parcă povești dintr-un alt undeva. O imagine care dezvăluia legământul de a fi împreună, la bine și la greu, pentru totdeauna. O imagine a continuității, a asumării deciziilor. O imagine în care, prin ceea ce reprezentam eu, nu aveam ce să caut.

Cum nu mă simțeam deloc bine, m-am hotărât să nu zăbovesc prea mult pe acolo, așa că m-am grăbit să plătesc cafeaua lăsând pentru prima oară bacșiș, bineînțeles acesta fiind modul meu de a-i cere scuze ospătarului. În timp ce mă ridicam, cuvintele lui au început să-mi răscolească creierul: „Îți bei cafeaua singur.“

Am ieșit pe ușă aruncând încă o privire spre tabloul cu cei doi bătrâni. Parcă se uitau la mine, dorind să mă întrebe și ei de ce-mi beau cafeaua singur.

Brusc, un fior rece m-a săgetat pe șira spinării.
De data asta le-am răspuns, urlând:

— Pentru că n-am cu cine, Lorena e moartă!
De-aia!